

2. : Dat er enige ambtenaren zijn, die aan zenuwoverspanning lijden weten we. De oorzaak daarvan is minder toe te schrijven aan overwerk, dan wel te grote gevoeligheid voor de matelozе ellende waarin de werklozen verkeren. Door deze ambtenaren wier hart nog niet voldoende verstand is, te ontslaan, hopen we mee te werken aan de, door U zo zeer gewenste, vermindering van zenuw-overspanning !
3. : Wij zijn het dan ook volkomen met U eens, dat daardoor de belangen der ondersteunden, ten zeerste geschaad worden, maar onderschrijven uit de grond van ons hart ook, Uw mening, dat de belangen van de ambtenaren die wel geschikt zijn, dus minder hart hebben, het zwaarste wegen.
4. : Het geval van de vrouw wier man ziek was, en van 9 tot 1 uur moest wachten, betreuren we ten zeerste. Maar verbazen doet ons het feit, dat een werkloze zo brutaal is, om ziek te worden, welke weelde aan onze ambtenaren die met hard werken hun brood verdienen, niet gegund wordt. Het zal U tot troost zijn te weten, dat onze ambtenaren in geval van ziekte, over de beste mediese hulp beschikken, zonder zelfs een half uur te wachten !
5. : Indien het legertje Oranje-getrouwe, oud-militairen ter versterking der controle op de werklustige ondersteunden, onvoldoende blijkt te zijn, zullen we Uw bedekte aanbieding en sollicitatie ter harte nemen. In vertrouwen delen we U dan ook vast mede, dat U als Nummer 1 op de kandidatenlijst geplaatst bent. Blijkt dat U ook in den vervolge, waaraan wij niet twifelen, in toenemende mate bewijzen van zorg voor onze ambtenaren te leveren, dan garanderen we U binnenkort Uw aanstelling als Ambtenaar ! U snapt wel dat deze mededeling strikt vertrouwelijk en niet voor publicatie geschikt is ! !
6. : Het aantal ziekte-gevallen onder onze ambtenaren, gedurende de maanden Januari en Februari, is ons niet bekend !
Voor Uw persoonlijke geruststelling delen we U mede, dat in geval van ziekte het loon gewoon doorgaat en met een belangrijke premie aangevuld wordt. Dus dat zal Uw sollicitatie niet in de weg staan.
Overbodig te wijzen op het feit, dat de positie van onze ambtenaren (Uw toekomstige collega's dus !) in alle opzichten, gezond of ziek, ja zelfs bij overlijden, voor hun gezin, bij die der werklozen zeer gunstig afsteekt !

Wij blijven U intussen zeer dankbaar voor Uw waarschuwing, ten aanzien van de ontstemming onder de ambtenaren ! Ook deze zieke plekken in ons ambtenaren-corps, zullen we serieus behandelen en daarbij uitgaan van de stelregel :

"Zachte Heermeesters maken stinkende wonden."

O-O-O-O-O-O-O-O-O-O-O-O-O-O-O-O

SPARTACUS

UITGEGEVEN DOOR EEN WERKGROEP VAN REVOLUTIONAIRE ARBEIDERS ! No: 37.

=====
Past op ! Ons correspondentie-adres is tans: ORTHELIUSTRAT No: 243 I h.
=====

STALINISTISCHE OORLOGSPROPAGANDA.

IAMB) In 1935 heeft het IAMB, bij gelegenheid van het sluiten van het frans-russische verdrag van bijstand, een uitgebreide dokumentatie uitgegeven, gepubliceerd in de persdienst der IAK no. 161, waarin op grond van uitgebreid feitenmateriaal wordt aangetoond hoe de belangen der arbeidersbeweging internationaal ondergeschikt werden gemaakt aan de behoeften van de Sowjet-politiek. Uit de citaten bleek dat de CPF (de fransse communistische partij), na eerst in de Humanité de fransse bourgeoisie te hebben bespot, die hoopte de Sowjet-Unie in een blok van anti-fascistische staten te betrekken, desnen, die geloofden in de mogelijkheid dat Rusland in de kapitalistische wereld andere bondgenoten dan de uitgebuitenen der aarde zou kunnen vinden, te hebben schoond en bij monde van een harer woordvoerders te hebben verklaard dat "een militaire alliantie met Rusland tot de godsvrede met de bourgeoisie moet leiden onder de dekmantel van de verdediging der Sowjet-Unie en een erger verraad aan de arbeidersklasse zou betekenen dan in 1914" en voorts dat "deelneming aan de nationale defensie deelneming is aan de vernietiging van de arbeidersklasse" tot een vurig verdedigster van een dergelijk blok was geworden, het tot stand gekomen bondgenootschap krachtig steunde en de stut en steun van de fransse landsverdediging ging behoren.

Zodra Rusland en Frankrijk elkaar hadden gevonden was het volkomen uit met de bestrijding van het verdrag van Versailles. Indien men al niet kon loochenen wat de Komintern vroeger over de Volkentend had geschreven, zoals noot van imperialistische rovers, wiens voornaamste taak de handhaving van het verdrag van Versailles was, indien men al niet in staat was de notulen van de duitse Rijksdag te vervalsen, waarin men epgutekend kan vinden dat Clara Zetkin eens verklaarde "het geenszins onmogelijk te achten dat de Rijkswaer en het russische leger nog eens tegen de gemenschappelijke vijand (waarmede toen Frankrijk werd bedoeld) op zou trekken, men had geloofd "dialectisch" te danken. Een van de vele wonderen van de dialectiek die we de laatste jaren Moskou hebben zien verrichten bestond in in de metamorfose van het verdrag van Versailles als een Duitsland in slavernij houdend machtsmiddel tot onschendbare epperste garantie voor de vrede. Verklaarde de communistische leider Monmousseu vroeger: "dat de Sowjet-Unie ooit een verdrag met het fransse imperialisme zou sluiten, is een gedachte, welke slechts op kan komen in de geest van de steunpilaren van het fransse imperialisme, in de geest van de ergste vijanden van de Sowjet-Unie en verwarring in de arbeidersmassas te stichten" en "momental bedianen de fransse bourgeoisie en de socialistische en reformistische leiders zich van het duitse fascisme om in de massas de gedachte te doen postvatten van de noodzakelijkheid van een oorlog tegen het fascisme", na de tussen Stalin en Laval gesloten overeenkomst werd Hitler-Duitsland tot al-enige oorlogsfactor geproklameerd.

Na een politiek van nauwe samenwerking met Duitsland, die ook nog na het van de macht komen van Hitler voortduurde, en die er op gericht was te voorkomen dat Frankrijk met Duitsland tot overeenstemming zou komen, veranderde Stalin, hiertoe gedwongen door de buitenlandse politieke doeleinden van de nazis, van front en was het er de Sowjet-Unie van toen af aan vooral om te doen Duitsland te isoleren. De verklaring, die Stalin bij gelegenheid van Laval's bezoek aan Moskou heeft afgelegd, dat hij "de defensie-politiek van Frankrijk, en haar gewapende macht op het voor haar veiligheid vereiste peil te houden, volkomen begrijpt en goedkeurt", ligt volkomen in in de lijn van de nationaal-bolsjewistische politiek die Boecharin reeds in 1924 verdedigde, hierop neerkomende, dat de proletarische partijen in de landen, welke een verbond met de Sowjet-Unie aan gaan, godsvrede met de bourgeoisie moeten sluiten.

Genoemde verklaring van Stalin maakt, constateerde het IAMB in 1935, met één slag een einde aan de anti-militaristische aktiviteit der fransse communistische partij en geldt praktisch voor elk land waarmede de Sowjet-Unie zich verbindt, - een konklusie, die door de latere ontwikkeling volkomen bevestigd is.

Hetgeen het IAMB met betrekking tot het frans-russische verdrag heeft gedaan, is door Veritas, achter welke schuilnaam zich een voormalig lid van het Uitvoerende Komite van de CPA (Amerikaanse Communistische Partij) verborgt, met betrekking tot de politiek van de Amerikaanse stalinisten verricht. De resultaten van zijn onderzoek zijn neergelgd in een brochure, getiteld "Pro War Communism" (Advance Publishers, P.O. Box 25, Midwood Sta., Brooklyn, N.Y.).

Veritas wijst er op, dat de CPA in de Verenigde Staten een dominerende positie heeft gekregen in de bevolkingsgroepen die men gewoonlijk als het klassebewuste, vooruitstrevende, radikaal gezinde deel der natie aanduidt, als gevolg van de hulpbronnen waarover zij door haar verbinding met Moskou beschikt en van het enorme socialistische prestige welke voortvloeit uit haar konnctie met het land dat in brede kringen nog steeds als de Eerste Arbeiders Republiek, het Socialistische Vaderland en het Arbeiders Paradijs wordt beschouwd. De communisten hebben op deze basis een nationaal netwerk van afdelingen der Amerikaanse Liga tegen Oorlog en Fascisme (thans Liga voor Vrede en Democratie geheten) opgebouwd, welke Liga beweert drie miljoen leden te hebben voornamelijk onder de vooruitstrevende elementen, de vrije beroepen en het hoedenproletariaat; zij hebben belangrijke en soms doorslaggevende invloed op de politiek die door publikaties als de Nation en de New Republic wordt voorgestaan en werken (als overal) door middel van allerlei mantel-organisaties, terwijl zij er door hun verbond met John Lewis en de CIO (het Comité voor Industriële Organisatie, onder leiderschap van Lewis staande en radicaler georiënteerd dan de AFL, de Amerikaanse arbeiders-federatie) in geslaagd zijn in de leidende organen van de arbeidersbeweging door te dringen (een situatie die we ook in Frankrijk vinden waar de communisten sleutelposities in de CGT wisten te veroveren).

"De buitenlandse politiek die de communisten voorstaan" - lezen we in de brochure - "is zeer nauw verwant aan die van Roosevelt en zij zijn de actiefste en hartstochtelijkste verdedigers van diens politiek geworden in arbeiderskringen... De communistische beweging, geboren in het vuur van de strijd tegen de laatste imperialistische oorlog, werpt de woorden van de bekwaamste en strijdvastigste communistische en socialistische leiders (Lenin, Luxemburg, Liebknecht, Debs en Ruthenberg) op de vuilnishoop, verwerpt het klare standpunt tegen de imperialistische oorlog, dat gedurende de laatste vijftig jaren op ontelbare socialistische en communistische congressen is uitgewerkt, en zoekt het prestige, welke zij door deze pioniers der beweging heeft verworven, te kapitaliseren door het Amerikaanse volk in naam van het communisme op te roepen opnieuw het bloedige pad van de imperialistische oorlog te betreden".

De resolutie van het Centraal Comité van de CPA, 3 Juli in het communistische orgaan de Daily Worker gepubliceerd, zegt dat "het kamp van de vrede voor het probleem der organisatie ener serieuze massabeweging tegen oorlog en fascisme staat" en dat "de oplossing van dit probleem in de eerste plaats ligt in de vernietiging van de opvatting dat een politiek van isolatie en neutraliteit tot de vrede voert en in de voorbereiding van de massas tot actieve samenwerking met de vredeskrachten der wereld op de basis van een werkelijke internationale vredespolitiek".

De brochure ridiculiseert de vredesbetuigingen van de CPA door er op te wijzen, dat alles en iedereen in de wereld steeds voor vrede was en is. "De reedvoeringen van Hitler, Mussolini, Hirota, Chamberlain en Chautemps zijn doortrokken van plechtige verklaringen van hun devote liefde voor de vrede. Geschiedenis en ervaring hebben ons echter geleerd dat het noodzakelijk is te onderzoeken wat de werkelijkheid is die achter de beweerde vredesdogmaten verborgen ligt, teneinde de ware loodlinden der sprekers te leren kennen. Dit geldt zowel voor de uitingen van socialisten en communisten als van imperialisten."

De Daily Worker van 3 September 1937 keerde zich tegen de bekende generaal Smedley D. Butler, die wenste dat de Verenigde Staten uit de Pacific en China zouden verdwijnen. "Generaal Butler, schreef het blad, die zichzelf tot een evangelisch vuur schijnt te hebben opgewerkt, schijnt niet te zien, dat zijn politiek van isolatie de gepantserde vuist van het Japanse imperialisme en het Duitse en Italiaanse fascisme versterkt! Het is ongelukkig wijze waar genoeg, aldus Veritas, als Roosevelt verklaart dat Amerika zich niet moet verbeelden buiten conflicten in andere delen van de wereld te kunnen blijven, want de Amerikaanse kapitalistische klasse is met duizenden gouden draden verbonden met de contra van wereldkonflikt en we worden door deze draden met het gevaar bedreigd wederom in de maalstroom van een nieuwe wereldoorlog te worden getrokken zoals in 1917 het geval was", doch is het de taak van socialisten en communisten de ineenstorting van de huidige Amerikaanse politiek van beweerde neutraliteit en partiële isolatie te bevorderen? En moeten de woordvoerders van de zg. Socialistische Arbeiders Republiek de startlieden van het "trouweloze Albion" les geven in de wijze waarop dit zijn belangen moet handhaven, zoals de Iswestia van 28 Augustus 1937 doet, door te schrijven dat "sommige engelse politici schijnbaar bereid zijn om de klaarlijkkelijke valse beloften van de aanvallers te geloven... Japan zal zijn agressieve plannen slechts opgeven als sommige betrouwbare regeringen deze plannen niet langer verdragen. Moet men aannemen dat de engelse onwetendheid van de geweldige betekenis der huidige gebeurtenissen in Noord-China betekent dat Engeland China's soevereiniteit niet voor onaantastbaar houdt, wat neerkomt op het opgeven van Engeland's eigen belangen in China?"

Terwijl in "Wat is communisme" Earl Browder, nationaal secretaris van de CPA, indertijd verklaard heeft dat "de enige werkelijke strijd tegen de oorlog in de onafhankelijke actie der zwegers tegen de oorlogsmakers bestaat..." gaat de communistische apologist Frederick L. Schuman zelfs zo ver dat hij verklaart: "De huidige Volkenbond is niet de Volkenbond van Wilson, noch van Poincaré of Stresemann en Briand. Hij is een groot verbond van vreedstrevenden en communisten geworden tot wederzijds verdediging tegen het fascisme". (New Republic 25 Dec. 1935), terwijl de Daily Worker van 3 October 1937 zich er in verlustigt dat de aarts-imperia-

list Stimson evenals de communisten Amerikaanse samenwerking met de Volkenbond bepleit tegen Japan.

Het spreekt vanzelf dat de CPA in 1927 en 1928 volkomen instemde met de opvattingen van Stalin en de Comintern inzake de Volkenbond als instelling ter bevordering van imperialistische doeleinden -zie hierover de geciteerde persdienst der IAK - . Hebben de recente gebeurtenissen op internationaal terrein deze opvattingen niet bevestigd, vraagt Veritas, zijn China, Abessinië en Spanje niet juist een bevestiging er van? Het wordt met de dag duidelijker meent hij, dat Tsjitsjerin in 1926 gelijk had, toen hij vaststelde dat toetreding tot de Volkenbond Ruslands isolatie niet zou verminderen doch het afhankelijk zou maken van andere staten en er slechts toe zou bijdragen de macht der staten, die in Europa een overwegende invloed uitoefenen, te vergroten. De CPA doet echter niet enkel een beroep op de Volkenbond, doch tevens op het Kellogg Pact. Zij eist, dat de staat, welke het eerst aan een andere staat de oorlog verklaart, of zijn legersmacht met of zonder oorlogsverklaring gebruikt om een ander land binnen te vallen, de havens van een andere staat te blokkeren, diens schepen aan te vallen, dan wel hieraan steun verleent of tegen een op democratische wijze tot stand gekomen regering rebellerenden van een ander land hulp verleent, als een schender van het Kellogg Pact zal worden beschouwd.

Het valt niet te verwonderen dat de Daily Worker Roosevelt's in Chicago tegen de dictatoren gerichte redevoering van harte toejuicht. Nicholas Murray Butler stemt in met de scherpe veroordeling van de Japanse, Italiaanse en Duitse militaire dictaturen en wakt vrije mensen op zich tegen hun agressieve daden te verzetten. Tsjitsjerin's lang geleden gedane uitspraak, dat "het in de meeste gevallen onmogelijk is te zeggen welke partij de aanvallers is ... (wijl) vijandelijkheden in de meeste gevallen uitbreken na een aantal wederzijdse aanvalsdaden van het meest verschillende karakter.. (weshalve) de Sowjet Regering van mening is dat het absoluut onmogelijk is een systeem te aanvaarden, waarbij wordt uitgemaakt welke staat de aanvallers is .. en daaruit definitieve consequenties te trekken", is vergeten. Lenin heeft in de Sozial-Demokrat van 1 Februari 1915 geschreven dat "de waarheid is, dat gedurende tien-tallen jaren drie strijkrovers... Engeland, Rusland en Frankrijk bezig waren zich te bewapenen om Duitsland te beroven. Is het te verwonderen dat twee strijkrovers aanvielen voor de andere drie de nieuwe wapens kregen die zij besteld hadden? Is het geen sofisme wanneer de frasen over de "aanvallers" gebruikt worden om de gelijke schuld van de bourgeoisie van alle landen uit te wissen?" Hiervan begrijpt de communist C.A. Hathaway niets meer, want hij schrijft in de Daily Worker van 3 October 1937: "De oorlogen, die thans in Europa en het Verre Oosten woeden en de dreiging van een wereldoorlog zijn alle het voortrongsel van de fascistische agressie van drie bandiet-staten - Japan, Italië, Duitsland".

In de communistische pers heeft de fascist de plaats in genomen van de Hun van 1914. Gruwelverhalen en spotprenten zijn er op berekend het land in de oorlog te drijven; de hierbij gevolgde methode verschilt vrijwel niets van de kunstgroepen die de jingo-pers gebruikte voor haar oorlogspropaganda voorafgaande aan de Spaans-Amerikaanse oorlog en de wereldkrijg. "Terwijl niemand die nog een greintje fatsoen heeft de genadeloze ma schamoor op .. weerlozen vergelijken of verdedigen kan, die thans in China, Spanje en Abessinië plaats heeft, mogen we niet de door Lenin uitgesproken waarheid uit het oog verliezen, dat de twee groepen oorlogsvoerende landen elkaar niets toegeven in rooverij, bestialiteiten en eindeloze oorlogsbrutaliteit. De wreedheden van Japan in China, van Italië en Duitsland in Abessinië en Spanje zijn geëvenaard door de wreedheden van de Amerikaanse troepen tijdens de Boxer opstand, in Haïti, Nicaragua, Mexico en de Philippijnen; door de wreedheden van Frankrijk in Syrië, Marokko en Indo-China, van Groot Brittanje in India, Egypte en Arabië of door die van het arme kleine België in de Congo. Sinds wanneer is het de zaak van communisten om de voorkeur aan de ene groep moordenaars boven de andere te geven?"

De Liga voor Nationale Veiligheid en andere super-patriottische groepen colporteerden indertijd druk met het schrikbeeld van een Duitse inval, niettegenstaande de leidende militaire experts van Amerika gezworen hadden dat, zelfs als Duitsland geen andere vijanden had gehad, het fysiek volkomen onmogelijk was voor Duitsland om Amerika binnen te vallen. Niettemin heeft dit spook er belangrijk toe bijgedragen dat Amerika aan de wereldoorlog heeft deel genomen. De communisten gebruiken het bedrog van een dreigende inval momenteel tot het uiterste, hoewel de bewering dat Duitsland of Japan duizenden mijlen zee zullen over steken om een tot de tanden gewapend Amerika aan te vallen nog belachelijker is dan die tijdens de wereldoorlog werd gebezigd. "Vandaag China-morgen de Verenigde Staten", zegt een advertentie voor een massameeting in Madison Square Garden. "Wanneer zal Amerika door deze dolle honden worden aangevallen?" schreeuwt Harrison George. "We kunnen geen oorlog vermijden alleen maar door uit China weg te gaan - tenzij we verlangen door het fascisme te worden opgeslokt" is de alarmerende kreet van C.A. Hathaway. "Is het niet duidelijk dat de veiligheid van ieder Amerikaans gezin eist dat Amerika het voorstel van Litwinoff, Sowjet gezant bij de Volkenbond, accepteert, voor een gezamenlijke internationale actie tegen de oorlogs-bandieten!" vraagt de Daily Worker, "Maar waarom wachten, waarom niet nu - vóór het te laat is? Moeten de bommen op onze steden regenen voordat we handelen?"

Hoewel de Amerikaanse regering zowel zijn embargo- als zijn z.g. neutraliteitspolitiek

geregeld in dienst heeft gesteld van ~~x~~ haar eigen imperialistische belangen, belooft het de communisten om daar blind voor te zijn en eisen zij een embargo op alle economische transacties met de staten die als aanvallers zijn erkend. "Bedacht moet worden, dat iedere poging van de kant der Amerikaanse Regering om een werkelijk embargo tegen Japan, Italië of Duitsland in te voeren en door te zetten ... onmiddellijk door deze naties als een oorlogshandeling zou worden beschouwd, er op berekend om Amerika in een konflikt te betrekken. Om deze en de hiervoren genoemde reden is het een onjuiste en op zelfmoord uitlopende politiek voor een arbeidersklasse om door een imperialistische regering op te leggen sancties, boycot-maatregelen of een embargo te bepleiten. Onder geen omstandigheden behoort een boycot of een embargo te worden ingesteld tenzij door en voor de arbeiders. In dit verband zij er op gewezen, dat de boycot gebleken is volkomen ontoereikend te zijn om militaristische regeringen van hun plannen te doen afzien..."

"Een kollektieve^{aktie} voor de vrede door de democratische naties der wereld (bedoeld worden Engeland, Frankrijk en de Verenigde Staten) kan de massamoord in Shanghai doen ophouden", schreef de Daily Worker van 22 Augustus 1937. Sir Arthur Willert, het vroegere hoofd van de pers-afdeling van het engelse Foreign Office, een van de pro-britse propagandisten die met lord en lady Wrench, lord Cecil en Nicholas Murray Butler actief werkzaam zijn om de Verenigde Staten bij Engeland's diplomatieke plannen te betrekken, ziet de situatie in hetzelfde licht, terwijl ook de New York Times dezelfde toon aanslaat. "In diplomatieke kringen alhier is men van mening - aldus schreef Sir Arthur uit Londen - dat de wereld tegenover het geweldigste offensief staat van de ene groep mogendheden tegen een andere dat zij ooit heeft gezien; en dat de Japanse daden in China slechts in hun juiste perspectief kunnen worden gezien als zij beschouwd worden ... als deel van een grote aanval van de militaristische op de democratische landen". (N.Y. Times 30/8 '37).

Democratische landen! Het Britse Imperium heeft een bevolking van 486.733.451 personen. 351.399.880 hiervan leven in India, 50.513.257 in Afrika, tesamen 400 miljoen mensen die in afschuwelijke ellende onder koloniale tyrannie leven. Frankrijk's militarisme vertrapt 24.717.614 inboorlingen van Azië, 38.805.710 van Afrika. Samenwerking in de Volkenbond tegen de fascistische staten? In de Volkenbond zitten zulke bekende "democratiën" als Oostenrijk, Bulgarije, Estland, Griekenland, Hongarije, Polen, Roemenië, Turkije en Joego-Slavië. En wat voor een soort democratie is de Amerikaanse? In 1934 was de CPA nog van oordeel, dat de imperialistische aggressiviteit van Roosevelt's politiek het duidelijkste in Cuba, Latijns Amerika en de Philippijnen bleek. Sindsdien is niets veranderd en Amerika is even bereid zijn belangen in Latijns Amerika te verdedigen als ooit. En is niet het bankiershuis van Morgan financieel agent van het Duitse Rijk, zowel als van het democratische Frankrijk en het fascistische Italië? Naar een schatting van prof. Max Winkler had Amerika in 1933 1.285.000.000 dollar in Duitsland en 509.295.000 dollar in Italië belegd.

"Wat bedoelt Litwinoff werkelijk als hij in Genève verklaart dat "een resolute politiek van de Volkenbond in één geval van agressie ons van alle andere aanvallen zou verlossen?" Wat bedoelt de Iswestia van 28 October 1937 als dit blad van de "Kougeis" regeringen" eist dat zij maatregelen zullen nemen tot een "praktische strijd tegen militaire agressie?" Wat bedoelt de Daily Worker met het volgende hoofdstuk van 22 September 1937: "Waarom heeft de Volkenbond niet gehandeld tegen de roof-landen... Hoe lang nog zal de Volkenbond zich baseren op het beginsel dat de aanvallers tevreden gesteld zullen worden door vreedelijkheid en concessies aan hun vraszuchtige verlangens?... Kant ge een rovende gangster stoppen door uw bezittingen aan hem over te geven?... Neen. Dat kan enkel door alle vreedelievende mensen in één groep te verenigen die tegen hem optreedt om hem te straffen... Amerika voedt zich met valse illusies als het toeziet hoe de oorlogs-donderaars stap voor stap verder gaan op de weg naar de onvermijdelijke ontploffing van een nieuwe wereld-oorlog zonder iets te doen om hen tegen te houden!" C.A. Hathaway, redacteur van de Daily Worker dringt er op aan dat het Amerikaanse volk "de regering van Roosevelt zal dwingen... de japanse agressie tegen te houden; dat zij China zal helpen om de invallers te verdrijven". Hoe moet dat gebeuren? Hathaway geeft het antwoord: "De Verenigde Staten kunnen verklaren dat Japan het Negen Mogendheden Verdrag en het Kellogg Pact geschonden heeft. Zij kunnen onmiddellijk de andere ondertekenaars raadplegen over de maatregelen om Japan gezamenlijk tegen te houden. De democratische naties kunnen door in samenwerking te handelen Japan bevelen uit China te verdwijnen. Indien Japan weigert kunnen deze staten alle credieten aan Japan weigeren, zijn maritieme toevoer afsnijden... zo nodig alle economische banden verbreken". Het is opmerkelijk hoe iemand, laat staan een communistisch veteraan zulke nonsens kan schrijven... Onze oorlogsmoede wereld wordt ziek en vermoeid van van konferenties en notas die niets anders doen dan formules vinden welke het "gezicht" van plunderende bandieten reddend. De communisten stellen nu nog meer konferenties en nog meer notas voor.

Verder gaande wijst Veritas er op, dat er slechts één middel voor de imperialistische regeringen bestaat waardoor zij de japanse agressie kunnen stuiten, namelijk oorlog. Hathaway, Browder, Litwinoff en Stalin weten dit even goed als wij dat weten. "Waarom vertellen zij de wereld niet wat zij werkelijk willen? Waarom vergiftigen zij de lucht met propaganda die de strekking heeft om op een achterbakse manier en langs een omweg een pro-oorlogstemming te schoppen zonder aan te duiden waar zij heen willen?" De openlijke imperialisten, die met de communisten "actie" willen, zeggen tenminste waar het op staat, zoals schout-bij-nacht

Yates Sterling die een krachtige politiek tegen de aanvallers verlangt, gesteund door een machtige vloot en luchtmacht, of zoals Sir Arthur Willert, die openlijk verklaart dat het "enige wat Japan tot nadenken zou brengen de wetenschap zou zijn dat de grote mogendheden, in het bijzonder Amerika en Engeland, besloten hadden dit land desnoods gewapenderhand te beteugelen".

Dat de communistische politiek internationaal een zuivere pro-oorlogspolitiek is, leidt Veritas af uit de houding van de vertegenwoordigers der communisten in de parlementen van Frankrijk en Tsjecho-Slowakije; uit de afwezigheid van actieve oppositie tegen het Am. gigantische oorlogsprogram van de kant van de Amerikaanse Liga tegen Oorlog en Fascisme; uit het feit, dat in de resolutie, door het Centraal Comité van de CPA in Juni 1937 aangenomen, met geen woord over het Amerikaanse imperialisme gesproken wordt. Hij wijst op het commentaar dat door de Moscow News gegeven werd op het bezoek van Amerikaanse oorlogsschepen aan Wladiwostok in 1937: "Het bezoek van de Amerikaanse oorlogsschepen aan Wladiwostok herinnert er aan, dat niet enkel in het Noorden (hier wordt bedoeld op de poolvluchten) doch ook in het Verre Oosten er wegen zijn die de twee landen verenigen... op een buitengewoon kritiek oogenblik - wat betreft de militaire toestand in de Pacific". In de Daily Worker van 12 Augustus 1937 zeggen de communisten duidelijk waarom Amerika, Engeland en Frankrijk tesamen met de Sowjet Unie "de japanse imperialistische aanvallen voorkomen tot staan moeten brengen": De reden is dat deze japanse agressie "gericht is tegen de imperialistische belangen van de Verenigde Staten en Groot Brittanje". Om deze "imperialistische belangen" te beschermen is de Daily Worker dat genoemde regeringen tegen Japan zullen zeggen "neem je troepen en oorlogsschepen uit China terug - en blijf er uit!" Dat deze poging om het Amerikaanse imperialisme te winnen voor een politiek van militaire interventie de officiële partij-linie is en niet maar een toevallige afwijking van de redacteur van de Daily Worker, blijkt uit New Masses van 14 September 1937, waarin het volgende te lezen staat: "Het is een goede zaak voor Amerika en Chinas grote, doch onontwikkelde welvaartsbronnen uit japanse handen te houden, niettegenstaande de kortzichtige houding die sommige grote zakenlieden in dit land, uit het oogpunt van hun eigen belang bekeken, innemen. Ten tweede blijft China de grootste potentiële markt en bron voor kapitaalsbelogging in de wereld... Onze huidige belangen in China zijn slechts een minimale fractie van onze potentiële belangen in een verenigd en vernieuwd China. Politieke vriendschap zou een eerste klas handels-waarde betekenen". In October 1937 verlangde Fight, het orgaan van de Amerikaanse Liga tegen Oorlog en Fascisme, van de Amerikaanse regering een interpretatie van de Monroe doktrine welke naar zou komen op "een bescherming van de Zuid-Amerikaanse Republieken tegen diktatorschappen, die met behulp van de nazis en fascistten zouden zijn tot stand gekomen", anders gezegd Fight verlangde dat de Amerikaanse imperialisten de oorlog zouden verklaren aan de fascistische imperialisten als deze de Amerikaanse belaggingen in Zuid-Amerika mochten bedreigen.

Veritas laat natuurlijk niet na te wijzen op de holheid van de leuze van de oorlog ter verdediging van de democratie, gezien vanuit het oogpunt van de burgerlijke vrijheden. Na er op gewezen te hebben, hoe de buitenlandse politiek praktisch buiten de invloed van de wetgevendende macht valt, en Wilson b.v. in dit opzicht als een diktator handelde, de rode van Roosevelt in Chicago gehouden werd zonder dat hij tevoren het Congress geconsulteerd had, laat hij zien hoe het tijdens de wereldoorlog gesteld was met de vrijheid van vereniging en vergadering, het vrije woord en de vrije pers, en hoe deze toestand lang na de oorlog voortduurde, culminerende in de Palmer raids en het deportatie-delirium van 1920. Welke voorbelen biedt een "demokratisch tsarisme in oorlogstijd" boven het fascisme?

De Geallieerden maakten tijdens de laatste imperialistische oorlog gebruik van de leuze "Weg met het pruisische imperialisme", terwijl de Centrale Mogendheden de leuze "Weg met het Tsarisme" aanhieven; de beide kanten gebruikten deze leuzen om de massas voor de oorlog te mobiliseren. In de toekomstige oorlog zal hetzelfde oomerk gediend worden met de leus "Weg met het reaktionaire fascisme". Aldus verklaarde het Zesde Wereldcongres van de Comintern in een lang vergeten resolutie. Hoe is dit te verklaren? Hoe de plotselinge swase verliefdheid van Stalin en Litwinoff voor de Volkenbond te begrijpen? Wat betekent de op het laatste Congres van de Comintern afgeleide verklaring van Wilhelm Pieck dat "als het duitse fascisme mocht pogen de kleine europese staten te veroveren hun oorlog tegen het fascisme een rechtvaardige oorlog zal zijn die we zullen steunen"?

"Het antwoord is te vinden in de crystallisering van een eenheidsfront van Japan, Duitsland en Italië tegen de Sowjet-Unie, de nationale en internationale zwakte van de Sowjet-Unie en de volkomen corruptie en degeneratie van de internationale communistische beweging. Al deze factoren hangen samen en beïnvloeden elkaar wederzijds. De werkelijke toestand van de Sowjet-Unie kan voor de wereld-imperialisten niet verborgen blijven. De sowjet-leiders zelf zijn er zich volkomen van bewust en hierin vindt de wilde jacht naar bondgenoten binnen de Volkenbond en onder de zg. verzadigde mogendheden, die tevreden zijn met de status-quo, zijn oorsprong. De vrees voor een aanval van de fascistische machten en de vrees voor binnenlandse ontbinding van het huidige regime als gevolg hiervan, welke de beslissende faktor is, vormt in de formulering van de huidige Sowjet-politiek, alle opschepperij en grootse militaire parades ten spijt. Het is deze vrees welke Stalin er toe gedreven heeft de leidende leden van zijn militaire staf en een aantal toonaangevende communisten om te doen brengen.

Deze vrees ligt ten grondslag aan de politiek van concessies aan Japan tijdens het incident aan de Amoer, aan Engeland en Frankrijk in het non-interventie comité. Zij vormt de eigenlijke drijfveer voor de vorming van volksfrontbewegingen en de graduele likvidatie van de communistische partijen teneinde de democratische imperialistische machten tevreden te stellen en hun steun tegenover de fascistische machten te verkrijgen.

Terwijl Stalin zijn eigen troepen niet vertrouwt voor een oorlog op grote schaal, aarzelt hij niet om te pogen anderen in een oorlog te wikkelen... De strategie van Stalin is essentieel dezelfde als die van alle internationale despoten die hun eigen macht zoeken te beveiligen, en even doorzichtig. Elk dezer groepen zoekt de andere in een oorlog te betrekken, teneinde de noodlotsvolle dag van afrekening uit te stellen, om zichzelf in het zadel te houden, om de dusgenaamde agressors op andere fronten bezig te houden en het konflikt ten eigen bate te exploiteren - de politiek van de anderen de kastanjes uit het vuur te laten halen. Deze strategie ligt ten grondslag aan het gekonkel van Chamberlain en Roosevelt in het Verre Oosten. Dit is het doel dat de Britse propagandisten zich stellen die de Amerikaanse publieke opinie zoeken te beïnvloeden. Het is de strategie van Stalin en Litwinoff en hun Amerikaanse spreekbuizen in hun fulminaties tegen de aanvallers in Spanje en China. Met dezelfde genadeloosheid waarmee zij miljoenen Russen aan hun plannen en hun machtswellust hebben opgeofferd, zijn zij bereid de belangen van het Chinese, Spaanse en Amerikaanse, van elk ander volk, op te offeren, door hen in een andere wereld-brand te betrekken. De demagogische en humanistische leuzen, die door de imperialistische staatslieden (Roosevelt, Eden enz.) gretig aangegrepen zijn, hebben zij gemeend en zij worden thans dienstbaar gemaakt aan de mobilisatie van de massas der imperialistische naties voor het komende konflikt. Kon het wereld-imperialisme een betere dienst verlangen? In plaats van met schrik terug te deinzen gaan de communisten op het verkregen resultaat zelfs prat."

De brochure eindigt met te konstateren dat onder geen omstandigheden het offer ook maar van een enkel Amerikaans burger gerechtvaardigd kan worden met een beroep op het belang van de tyrannische Sowjet-diktatuur. Hoe eerder we begrijpen dat de toekomstige geschiedenis van Rusland door het Russische volk zelf zal worden geschreven, des te eerder zullen we in staat zijn een realistische oplossing te vinden voor de problemen waarvoor we ons in ons eigen land gesteld zien. Het Amerikaanse kapitalisme wordt door een nieuwe depressie bedreigd. Indien Roosevelt er niet in mocht slagen het kapitalisme op de een of andere manier weer op gang te brengen dan is oorlog het enige zichtbare alternatief. Het fascisme zal precies zo lang duren als het de massas wijs kan maken dat het in staat is hun economische moeilijkheden op te lossen. Zijn Achilles-hiel wordt gevormd door zijn onbekwaamheid om zijn beloften in dit opzicht gestand te doen. Dit geldt voor alle diktaturen, onverschillig of zij rood, zwart of bruin zijn. We moeten begrijpen, dat de diktaturen elkaar morele steun geven en dat de instorting van de ene een ernstige bedreiging vormt voor de anderen. Het feit, dat deze diktaturen alle tot oorlog gedreven worden betekent dat zodra de massas overtuigd zijn dat zij in het belang ener heersende klasse worden opgeofferd, zij er zich als zij de tijd gekomen achten tegen zullen keren en hun verwoesten. Er is dus geen enkele reden waarom we ons wederom tot medewerking aan enig plan zullen lenen, dat onder het masker van de strijd tegen een buitenlandse diktatuur en de beveiliging van de democratie ons onder het juk zal brengen van een oorlogs-diktatuur in ons eigen land en Amerikaanse levens op zal offeren in het belang van het internationale bankkapitaal. Laten wij ons concentreren op de strijd tegen onze eigen heersende klasse en tot het uiterste elke poging weerstaan om ons te betrekken in een buitenlands konflikt, hetwelk tezelfder tijd mee zou brengen dat de arbeidersbeweging in een dwangbuis zou worden gestoken en alle burgerlijke rechten zouden worden verkort. Laten wij ons buiten alle buitenlandse oorlogen houden!"